

Fővárosi Ítéltábla
11.Bf.169/2014/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. január 29. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés előkészületének büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott **ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2014. március 5. napján kihirdetett **19.B.1321/2013/60.** számú ítéletének I. rendű vádlottra vonatkozó, fellebbezések folytán felülbírált részét

m e g v á l t o z t a t j a:

A feltételes szabadság kizárására, valamint a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.674/2004/5. és a Bk.192/2009/4. számú ítéleteihez kapcsolódó feltételes szabadság megszüntetésére vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek I. rendű vádlottra vonatkozó, fellebbezések folytán felülbírált részét **helybenhagyja.**

Kötelezi I. rendű vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **19.050.- (tizenkilencezer-ötven) Ft** büntügyi költség megfizetésére az államnak, a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlottat emberölés előkészületének büntette [1978. évi IV. törvény 166. § (3) bekezdés] miatt mint visszaesőt 2 év 4 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról és megállapította, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.674/2004/5. számú és a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság Bk.192/2009/4. számú ítéletével kapcsolatos feltételes szabadságot megszüntette.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és azok kiadásáról, illetőleg iratok között történő kezeléséről.

I. r. és II. r. vádlottat az ellenük, visszaélés személyes adatokkal vétsége [1978. évi IV. törvény 177/A. § (1) bekezdés a) pont], melyet az I. r. vádlott mint felbujtó követett el, miatt emelt vád alól felmentette.

Kötelezte I. r. vádlottat 216.201,- Ft bünyügyi költség viselésére azzal, hogy 68.740,- Ft-ot az állam visel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész az I. és II. r. vádlottak terhére súlyosításért, a személyes adattal visszaélés vétsége tekintetében a felmentő rendelkezés miatt, a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében. I. r. vádlott a fellebbezés oka megjelölése nélkül, míg védője felmentés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést I. r. vádlott tekintetében csupán a súlyosításra vonatkozó részében tartotta fenn, míg a II. r. vádlott vonatkozásában az ügyészi fellebbezést visszavonta. Az ítélet II.r. vádlott vonatkozásában és a felmentő részében ezért jogerőre emelkedett. Az ügyész összességében a törvényszék ítéletének megváltoztatására, az I. r. vádlott büntetésének súlyosítására, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezését akként módosította, hogy a felmentés érdekében bejelentett fellebbezést másodlagosan hatályon kívül helyezés, harmadlagosan pedig enyhítés érdekében bejelentett fellebbezésként tartotta fenn. Indokolásul előadta, hogy az I. r. vádlottnak nem állt szándékában a sértett megöletése, arra reális lehetősége sem volt, és az ehhez szükséges pénzzel nem rendelkezett.

A hatályon kívül helyezés érdekében fenntartott fellebbezés indokolásul előadta, hogy eljárási szabályt sértett álláspontja szerint a törvényszék, amikor elmulasztotta **(tanú neve)** tanúként történő kihallgatását, így nem került tisztázásra **(tanú neve)** és I. r. vádlott közötti kapcsolat.

Az enyhítés érdekében fenntartott fellebbezés indokolásul előadta, hogy a törvényszék az általa feltárt enyhítő körülményeket nem vette kellő súllyal figyelembe, míg további enyhítő körülményként indítványozta értékelni az I. r. vádlott személyiségzavarát.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése valamint a 349. § (1) bekezdése szerint eljárva az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált részét az azt megelőző eljárással együtt felülbírált,

és ennek során megállapította azt, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le. Nem valósított meg a törvényszék eljárási szabálysértést azáltal, hogy **(tanú neve)** tanút a tárgyaláson nem hallgatta ki, hanem a nyomozás során tett vallomását felolvasással tette a tárgyalás anyagává, hiszen a Be. 296. § (1) bekezdés a) pontja szerint ha a tanú tárgyaláson történő kihallgatásra tartós külföldi tartózkodása miatt nem lehetséges, úgy a tanács elnöke az eljárás korábbi szakaszában tett vallomását hivatalból ismertetheti vagy felolvashatja. Tekintettel arra, hogy **(tanú neve)** a bíróságnak bejelentette, hogy külföldi tartózkodása miatt a tárgyaláson nem tud tanúként megjelenni (54. sorszámú irat), a fenti eljárási szabálynak megfelelően került sor a 2014. március 5. napján megtartott bírósági tárgyaláson **(tanú neve)** tanú nyomozás során tett tanúvallomásának felolvasására.

A törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a lehetséges és szükséges körben és mélységben felvette. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, ekként indokolási kötelezettségének eleget tett, és az e körben kifejtettek túlnyomó részt megfeleltek a logika szabályainak és az iratok tartalmának.

A másodfokú bíróság az I. r. vádlott feltételes szabadságára vonatkozó iratok, illetőleg a priusz egyező adatai alapján a tényállást az alábbiak szerint helyesbítette (Be. 352. § (1) bekezdés a) pont):

A Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.644/2004/4. számú ítéletével kiszabott büntetésből az I. r. vádlott 2011. június 11. napján feltételes kedvezményrel szabadult, a feltételes szabadság 2012. június 10. napján letelt.

A Mosonmagyaróvári Városi Bíróság Bk.192/2009/4. számú ítéletével megállapított büntetésből az I. r. vádlott 2011. június 11. napján feltételes kedvezményrel szabadult, a feltételes szabadság 2012. július 10. napján letelt.

A Győri Városi Bíróság a B.1532/2006/146. számú ítéletével az I. r. vádlott bűnösségét helyesen 2 rb. folytatólagosan, részen kísérletként, részben felbujtóként elkövetett csalás büntette és más bűncselekményekben mondta ki.

Az I. r. vádlottal szemben folyamatban volt büntetőeljárás befejeződött és őt a Győri Járásbíróság - a Győri Törvényszék 3.Bf.221/2013/7. számú ítéletével 2014. május 5. napján jogerős - B.1378/2011/14. számú ítéletével számvitel rendje megsértésének büntette és zaklatás vétsége miatt halmazati büntetésül 1 év börtönre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az I. r. vádlott ezen büntetés végrehajtását nem kezdte meg.

A másodfokú bíróság a fenti helyesbítésekkel a törvényszék által megállapított tényállást a felülbírálat alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett I.rendű vádlott bűnösségére, és helyesen állapította meg, hogy az I. r. vádlott vonatkozásában a cselekmény elkövetésekor hatályos 1978. évi IV. törvénnyel megállapított büntető törvénykönyv az alkalmazandó, hiszen a cselekmény elbírálásakor hatályos 2012. évi C. törvénnyel megállapított Büntető Törvénykönyv (Btk.) a vád tárgyává tett bűncselekményt súlyosabban rendeli büntetni, és olyan rendelkezést nem tartalmaz, amely ezzel szemben enyhébb elbírálást tenne lehetővé. Az 1978. évi IV. törvény 166. § (3) bekezdése szerint ugyanis az emberölés előkészülete 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, míg Btk. 160. § (3) bekezdése szerinti emberölés előkészülete 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Az 1978. évi IV. törvény 83. § (2) bekezdése és a Btk. 80. § (2) bekezdése egyaránt a büntetési tétel középértékét teszi irányadóvá a büntetés kiszabása során.

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlott által elkövetett bűncselekményt a vonatkozó törvényi rendelkezéseknek megfelelően minősítette. Az irányadó tényállásból megállapíthatóan ugyanis az I. r. vádlottban egy komoly bosszúvágy alakult ki, amelyből fakadóan felvetette **(tanú neve)**-nek azt, hogy a sértettet meg kell veretni. Bár azt nem lehetett kétséget kizáró módon megállapítani, hogy pontosan ki vetette fel azt, hogy jobb lenne a sértett megveretése helyett a sértettet megöletni, az azonban kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy I.rendű vádlott ez a felvetést elfogadta, és a sértett megöletése érdekében megszervezett egy találkozót, illetőleg azt, hogy ennek során fényképfelvételek készüljenek a sértetről, majd az ily módon megszerzett fényképeket, valamint sértetre vonatkozó adatokat **(tanú neve)**-nek átadta.

A **(tanú neve)** által rögzített beszélgetésről megállapítható, hogy bár az valóban irányított volt, azonban a beszélgetés alatt I. r. vádlott a saját szándékáról nyilatkozott, és több alkalommal kifejezésre juttatta eltökélt, végleges szándékát a sértett megöletését illetően.

Az I. r. vádlott **(tanú neve)** többszöri kérdésére is elmondta, hogy a szándéka végleges, a következményeket fel fogja tudni dolgozni.

Az előkészületi magatartásokat a bírói gyakorlat megszorító értelmezése akkor tekinti büntetendőnek, ha az komolyak, konkrétak és közvetlenül az elkövetés megkezdésére irányulnak (BH 2006.40., BH 2004.397., BH 2000.2., EBH 2010.2207.). Jelen esetben megállapítható, hogy I.rendű vádlott nem egy hirtelen ötlettől vezérelve tette a **(tanú neve)** tanú által rögzített kijelentéseket, hanem a sértett megöletésére

korábban kialakult szándékát hosszabb időn keresztül fenntartotta, annak megvalósítása érdekében célzatos cselekményeket hajtott végre, a találkozó megszervezésével, a fényképek elkészítésével, és azok, valamint a sértett adatainak a „bérgyilkosok” részére való eljuttatása érdekében **(tanú neve)** részére átadásával. A **(tanú neve)** által rögzített beszélgetésből megállapítható az is, hogy az I. r. vádlott a sértett megölésével kapcsolatos szándékát többszöri kérdés után is megerősítette, azt fenntartotta, annak ismeretében is, hogy a cselekmény végrehajtásába olyan személyek lesznek belevonva, akikkel „nem lehet viccelni”. A rögzített beszélgetésből tehát megállapítható, hogy I. r. vádlott **(tanú neve)** tanút egy felbujtói magatartással bízta meg, nevezetesen azzal, hogy a cselekmény tényleges végrehajtására alkalmas és hajlandó személyt keressen, így az I. r. vádlott ezen magatartása már egy közös elkövetésre irányult, hiszen a közös elkövetés részesként is megvalósítható, és abban az esetben, amennyiben **(tanú neve)** az I. r. vádlott kérésére valóban megbíz egy olyan személyt, aki a sértett megölését hajlandó lett volna akár megkísérelni, úgy magatartása felbujtói magatartásnak minősült volna. A fényképek és a sértett adatainak átadása pedig a bűncselekmény elkövetése céljából az azt könnyítő feltételek biztosításával megvalósuló előkészületi magatartásként értékelendő.

Vizsgálni kellett azt is, hogy I. r. vádlott azon magatartása, hogy a **(tanú neve)** tanú által rögzített beszélgetés lefolytatását követően további aktív cselekvőséget nem hajtott végre, elállásnak tekinthető-e. Ezzel kapcsolatban az ítéletábra megállapította, hogy a beszélgetés tartalmából egyértelműen megállapítható, hogy az I. r. vádlott és **(tanú neve)** között létrejött megállapodás szerint az I. r. vádlottnak nem volt további teendője, neki csupán azt kellett volna megvárnia, hogy nála jelentkezzenek.

Bizonyos esetekben elképzelhető, az előkészülettől passzív magatartással való elállás, akkor, ha ennek következtében marad el a bűncselekmény elkövetése vagy annak megkezdése. Jelen esetben viszont mivel az I. r. vádlottnak a megállapodás értelmében egyébként sem kellett volna semmilyen aktív magatartást kifejtenie, az elállása csak a külvilágban is megjelenő módon történhetett volna meg, például **(tanú neve)** tájékoztatásával arról, hogy a sértett megölését mégsem kívánja. Ilyen nyilatkozatra az eljárás adatai szerint nem került sor, erre maga az I. r. vádlott sem hivatkozott.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra azt állapította meg, hogy helyes volt a törvényszék azon álláspontja, mely szerint az I. r. vádlott által kifejtettek emberölés előkészülete bűntetteként minősülnek azzal, hogy a cselekmény megítélése során nem bír jogi relevanciával az, hogy az érintettek, azaz (név) és a sértett veszélyesnek találták-e a kialakult helyzetet.- Így az erre vonatkozó megjegyzést az ítélet 21. oldalának utolsó előtt bekezdéséből mellőzte. Összességében tehát az elsőfokú bíróság által megállapított jogi minősítés törvényes volt.

A büntetés kiszabása során figyelembe vett körülmények vizsgálata során a

másodfokú bíróság további enyhítő körülményként vette figyelembe az időmúlást és mellőzte a súlyosító körülmények köréből a két feltételes szabadság hatálya alatti elkövetést, hiszen a rendelkezésre álló iratokból az volt megállapítható, hogy az I. r. vádlott a feltételes szabadságok letelte után követte el a bűncselekményt. További súlyosító körülményként értékelte az I. r. vádlott vonatkozásában a visszaesői minőséget megalapozón túli elítéléseket.

Az így kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy az I. r. vádlottal szemben a büntetési célok kizárólag szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el.

Az elsőfokú bíróság e körben elmulasztotta az 1978. évi IV. törvény 83. § (2) bekezdésére történő hivatkozást, amely szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, amelyet akként kell megállapítani, hogy a büntetési tétel alsó határához a felső és az alsó határ közötti különbség felét kell hozzáadni. Jelen esetben az I. r. vádlott tekintetében irányadó középérték 2 év 7 hónap, amelytől az elsőfokú bíróság kisebb mértékben ugyan, de az I. r. vádlott javára eltért.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a bűnösségi körülmények fenti helyesbítése folytán a törvényszék által kiszabott fő- és mellékbüntetés egyaránt arányossá vált, így annak sem lényeges súlyosítására, sem lényeges enyhítésére az ítélet tábla nem látott indokot.

Téves volt az elsőfokú bíróságnak a feltételes szabadságok megszüntetésére, illetőleg a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárásra vonatkozó rendelkezésre, hiszen az irányadó tényállás szerint a bűncselekmény elkövetésére a feltételes szabadság leteltét követően került sor, így az erre vonatkozó rendelkezéseket az ítélet tábla mellőzte. Ezért I. r. vádlott az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdése szerint az 1978. évi IV. törvény 47. § (1) bekezdésében írt feltétel teljesülése esetén a büntetésének háromnegyed részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú bíróságnak az I. r. vádlott által, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, valamint a bűnjelekkel, illetőleg a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezései a törvénynek megfelelőek voltak.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a bejelentett fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte és a törvényszék ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált I. r. vádlottra vonatkozó részét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezések eredménytelenek voltak, a másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte az I. r. vádlottat a másodfokú eljárás során a kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2015. január 29. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Fővárosi Ítéltábla 11.Bf.169/2014/8. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 19.B.1321/2013/60. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. január 29. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke